

Arrest

nr. 150 001 van 27 juli 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 13 mei 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 juli 2015.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. RONSE verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

1.2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen.”

Artikel 1 van het koninklijk besluit van 11 mei 2015 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, luidt als volgt:

“De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen :

- Albanië,*
- Bosnië-Herzegovina,*
- Kosovo,*
- Servië,*
- Montenegro,*
- FYROM*
- en India”*

1.3. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet de verzoekende partijen niet om aan te tonen dat er, wat hen betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoekers afkomstig zijn van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, met name Kosovo, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat

er in hoofde van de asielzoekers geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoekers om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks hun afkomst van een veilig land, hun land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoekers.

1.4. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekers niet blijkt dat er, wat hen betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat verzoekers hun (beweerde) vrees bij terugkeer naar Mitrovicë (zowel noord als zuid) geenszins aannemelijk maken. Hij steunt zich hiervoor o.a. op de vaststelling dat (i) aan verzoekers' beweerde continue verblijf in Noord-Mitrovicë en hun beweerde problemen met D. de afgelopen jaren geen geloof kan worden gehecht, (ii) uit niets blijkt dat zij niet in Zuid-Mitrovicë konden (blijven) wonen, (iii) wat de problemen betreft die verzoeker in 2001 kende toen hij het slachtoffer werd van een granaataanval en de door hem beweerde problemen met D. in 2002 en 2004 tijdens strubbelingen in Noord-Mitrovicë, deze feiten te ver in het verleden gesitueerd zijn om heden nog relevantie te kunnen hebben bij de beoordeling van de huidige vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, en uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt bovendien blijkt dat de situatie in Noord-Mitrovicë de afgelopen jaren danig gekalmeerd is en er een einde is gekomen aan een zeer onrustige periode, en (iv) wat hun beweringen betreft dat zij niet in Zuid-Mitrovicë zouden kunnen wonen omdat zij er gediscrimineerd zouden worden door de gemeentediensten omwille van het feit dat verzoeker geboren is in Servië, en zij er geen woning zouden kunnen huren of werk zouden vinden, deze verklaringen niet in overeenstemming te brengen zijn met de vaststelling dat zij gedurende verschillende jaren wel degelijk in Zuid-Mitrovicë gedomicilieerd waren, hun zoon er naar school ging en zij verschillende documenten konden neerleggen uitgereikt door diezelfde gemeentediensten.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Zij beperken zich tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

Verzoekers uiten kritiek op het feit dat Kosovo als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet wordt beschouwd, doch zij brengen geen elementen bij die de analyse van het Commissariaat-generaal op basis waarvan Kosovo werd opgenomen in voormelde lijst van veilige landen van herkomst vermogen te ontkrachten of te weerleggen. Verzoekers maken niet aannemelijk en tonen niet aan dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert onjuist zou zijn en voormelde lijst onwettig is. Bijgevolg kan men niet zonder meer stellen dat Kosovo niet als veilig land kan worden beschouwd.

De Raad benadrukt tevens dat voormeld koninklijk besluit er niet aan in de weg staat dat de asielzoeker aantoonde dat er redenen zijn om aan te nemen dat zijn land van herkomst in zijn geval niet als veilig te beschouwen, en dus om aan te tonen dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade heeft omwille van de elementen uit zijn individuele dossier. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen, hetgeen in casu in de bestreden beslissingen werd vastgesteld, motieven welke door verzoekers niet met concrete en valabele elementen worden ontkracht of weerlegd.

Verzoekers betwisten thans in hun verzoekschrift niet, doch erkennen dat zij, zoals blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal opgenomen in het administratief dossier, gedurende verschillende jaren geregistreerd stonden op de kieslijsten in Zuid-Mitrovicë. Hieruit kan aldus, zo stelde

de commissaris-generaal terecht op grond van zijn informatie waaruit blijkt dat kiezers worden opgeroepen om te stemmen in de districten waar zij gedomicilieerd zijn, worden afgeleid dat zij verschillende jaren -o.a. in 2007, 2009 en 2010- in Zuid-Mitrovicë ingeschreven stonden, hetgeen volledig haaks staat op en manifest in strijd is met hun beweerde continue verblijf in Noord-Mitrovicë. De vaststelling dat verzoekers' beweerde continue verblijf in Noord-Mitrovicë sinds het einde van de oorlog geenszins in overeenstemming is met de informatie vervat in het administratief dossier ondermijnt, zo stelde ook de commissaris-generaal terecht, de geloofwaardigheid van hun beweerde continue verblijf in Noord-Mitrovicë alsook van de beweerde problemen met D. de afgelopen jaren.

De door verzoekers bij hun verzoekschrift gevoegde kopie van een attest van domicilie op naam van verzoeker, uitgereikt op 7 mei 2015, bevat geen enkele informatie omtrent het (domicilie)verleden, laat staan de plaats waar verzoeker in 2007, 2009 en 2010 ingeschreven stond, en is dan ook geenszins van aard afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de informatie opgenomen in het administratief dossier waaruit blijkt dat verzoeker die bewuste jaren op de kieslijsten van Zuid-Mitrovicë stond, waaruit aldus blijkt dat hij toen in Zuid-Mitrovicë stond ingeschreven. Verzoekers ontkrachten, noch weerleggen deze informatie en de gevolgtrekkingen op grond hiervan van de commissaris-generaal. Dat verzoeker anno 2015 in Noord-Mitrovicë ingeschreven staat, wijzigt, net als het feit dat hij blijkens de informatie in het administratief dossier in 2013 terug op de kieslijst van Noord-Mitrovicë stond, hoe dan ook niets aan en doet op generlei wijze afbreuk aan de vaststelling dat verzoekers' verklaringen betreffende het beweerde continue verblijf in Noord-Mitrovicë geenszins in overeenstemming zijn met, doch daarentegen manifest indruisen tegen de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie als bijlage aan het administratief dossier werd gevoegd.

Uit niets blijkt bovendien, zo stelt de commissaris-generaal terecht, en verzoekers tonen aan de hand van hun talrijke bijgebrachte rapporten en allerhande als bijlage aan hun verzoekschrift gevoegde informatie niet aan dat zij niet in Zuid-Mitrovicë konden/zouden kunnen (blijven) wonen, alwaar zij van 2007 tot minstens 2010 gedomicilieerd waren -wat verzoeker betreft, verzoekster staat er nog steeds ingeschreven blijkens de informatie en zij toont het tegendeel niet aan- en waar, zo verklaarde verzoeker uitdrukkelijk aan de commissaris, zij geen problemen met D. zullen kennen, aangezien de problemen met D. enkel in Noord-Mitrovicë plaatsvonden. Waar verzoekers thans in hun verzoekschrift herhalen dat zij niet in Zuid-Mitrovicë (zouden) kunnen wonen omwille van de discriminatie ten aanzien van de Servische minderheid, wijst de Raad op hetgeen hieromtrent op pertinente wijze door de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen wordt vastgesteld, met name dat hun beweringen dat zij niet in Zuid-Mitrovicë zouden kunnen wonen omdat zij er door de gemeentediensten zouden gediscrimineerd worden omwille van het feit dat verzoeker in Servië geboren is, en dat zij er geen woning zouden kunnen huren of werk zouden kunnen vinden niet in overeenstemming te brengen valt met de vaststelling dat zij gedurende verschillende jaren wel degelijk in Zuid-Mitrovicë gedomicilieerd waren, verzoeksters er nog steeds gedomicilieerd is, hun zoon er naar school ging, en zij verschillende documenten kunnen neerleggen uitgereikt door diezelfde gemeentediensten. Verzoekers ontkrachten, noch weerleggen deze vaststelling.

De door verzoekers als bijlage aan hun verzoekschrift gevoegde informatie wijzigt niets aan en doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat. Uit die informatie blijkt niet, en verzoekers brengen voor het overige geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zij zich bij een eventuele terugkeer naar Kosovo niet in Zuid-Mitrovicë of elders in Kosovo buiten de stad Mitrovicë zouden kunnen vestigen (om eventuele problemen met D. in de toekomst, daargelaten de geloofwaardigheid van de recente problemen met hem, te vermijden).

1.5. Bijgevolg lijkt het dat de bestreden beslissingen bevestigd dienen te worden en het beroep moet worden verworpen."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 18 juni 2015, blijven verzoekende partijen bij hun standpunt en stellen zij dat de problemen altijd terugkeren en erger worden.

Daar verzoekende partijen ter terechtzitting van 17 juli 2015 slechts stellen dat zij bij hun standpunt blijven en dat de problemen altijd terugkeren en erger worden, zonder dat zij echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen aangaande de in de beschikking van 18 juni 2015 opgenomen grond formuleren, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaan op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwisten, minstens dient te worden vastgesteld en staat vast dat zij geen concrete argumenten bijbrengen die in de beschikking opgenomen grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen) vermogen te ontkrachten of weerleggen.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar hun land van herkomst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS